

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce:

bytem

proti

žalovanému: **Česká zemědělská univerzita v Praze**
sídlem Kamýcká 129, 165 21 Praha

zastoupený JUDr. Pavlem Bergerem, advokátem
sídlem Bělocerkevská 1037/38, 100 00 Praha 10

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Obsah žaloby

1. Žalobce byl od 11. 7. 2018 studentem České zemědělské univerzity v Praze, Provozně ekonomické fakulty, a byl zapsán do studijního programu Ekonomika a management, obor B-EM-PAE, Provoz a ekonomika, bakalářský typ studia v kombinované formě. Dne 22. 11. 2019 požádal o přerušení studia na dobu jednoho roku. Jeho žádosti bylo vyhověno rozhodnutím ze dne 11. 12. 2019, č.j. 435 D/2019. V době přerušení studia měl žalobce mimo jiné zapsaný povinně volitelný předmět Ekonomika agrárního sektoru – PAE3 komb., kód EEE73E (dále jen „předmět ekonomika agrárního sektoru“). Dne 21. 10. 2020 podal žalobce žádost o pokračování ve studiu, které bylo dne 23. 10. 2020 vyhověno.
2. Po přerušení studia byl žalobci v zapsaných předmětech odebrán předmět ekonomika agrárního sektoru a na jeho místo byl zapsán předmět Informační systémy – PAE5 komb., kód ETE73E (dále jen „předmět informační systémy“). Studijní referentka měla výměnu zdůvodnit změnou studijního plánu. Nezákonný zásah žalobce spatřoval ve skutečnosti, že mu byl po ukončení přerušení studia zapsán dne 20. 11. 2020 předmět informační systémy.
3. Žalobce považoval zásah za nezákonný z důvodu porušení zásady zákazu pravé retroaktivity, které vyústilo v rozpor s ochranou minulých právních skutečností ve smyslu nálezu pléna Ústavního soudu ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96, a porušení zásad právního státu. K použití pravé retroaktivity mělo dojít tím, že žalobce v okamžiku podání žádosti o přerušení studia byl v přesvědčení, že po skončení přerušení bude pokračovat ve studiu s již zapsanými předměty a podmínkami pro jejich splnění. Žalovaný měl zásahem klást na žalobce nové požadavky na zakončení třetího semestru studia, které žalobce nemohl očekávat. Žalobce poukázal na čl. 12 odst. 8 studijního řádu, podle kterého student po přerušení pokračuje ve studiu podle aktuálního studijního plánu.
4. Žalobce se domáhal určení nezákonnosti zásahu a obnovení stavu před zásahem tím, že dojde ke zrušení zápisu předmětu informační systémy.

II. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný uvedl, že podle § 63 ve spojení s § 54 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a změně a doplnění dalších zákonů (dále jen „zákon o vysokých školách“), a ve spojení se Studijním a zkušebním řádem pro studium v bakalářských a magisterských studijních programech České zemědělské univerzity v Praze ze dne 2. 7. 2019 (dále jen „studijní řád“) vyplývají povinnosti studenta ze studijního programu a studijního řádu, přičemž studium může být za stanovených podmínek i opakovaně přerušeno a při nástupu do studia po přerušení pokračuje student podle aktuálního studijního plánu. Žalovaný uvedl, že studijní řád účinný od 2. 7. 2019 se v době přerušení studia nezměnil a žalobce měl možnost se s jeho obsahem dostatečným způsobem seznámit.
6. Ke zrušení zápisu předmětu ekonomika agrárního sektoru došlo v souvislosti se skutečností, že podle nového studijního plánu již není vyučován. Žalovaný uvedl, že není v jeho možnostech, aby přizpůsoboval aktuální studijní plán studentům, kteří po přerušení pokračují ve studiu, za účelem dosažení shody předmětů, zvláště pokud dojde v průběhu přerušení studia ke změně obsahu akreditace studijního programu, a to i vzhledem ke skutečnosti, že se ročně jedná řádově o tisíce studentů, kteří pokračují ve studiu po jeho přerušení. Žalovaný zmínil, že možnost individuálního studijního plánu podle čl. 13 studijního řádu nabízí například za účelem prodloužení lhůt ke splnění studijních povinností, avšak žalobce tuto možnost nevyužil.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

7. Žalovaný podotkl, že záměna předmětu ekonomika agrárního sektoru za předmět informační systémy je pro žalobce příznivější, neboť předmět informační systémy je současně povinným předmětem ve třetím ročníku studia. Reálně tak došlo k nahrazení povinnosti splnit dva různé předměty povinností splnit pouze předmět informační systémy. Žalovaný k této záměně přistoupil poté, co zjistil, že žalobce nebude schopen absolvovat zkoušku z původně zapsaného předmětu ekonomika agrárního sektoru, a to v souladu s § 4 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), čímž zvolil z možných řešení to nejpríznivější a nejméně zatěžující.

III. Replika žalobce

8. Žalobce uvedl, že jako student kombinovaného studia si sám (povinně) volitelné předměty nezapisuje, ale jsou mu vždy určeny rozvrhem na daný semestr. Nesouhlasil s tím, že zásahem došlo k výběru nejpríznivější a nejméně zatěžující možnosti podle § 4 odst. 1 správního řádu.
9. Dále uvedl, že žalovaným předložené listinné důkazy označené jako „Brožura-Studijní plány PEF ČZU 2018/2019 – originál“ a „Brožura-Studijní plány PEF ČZU 2020/2021 – originál“ nejsou dostupné na webových stránkách žalovaného. Ze studijního plánu zveřejněného na webových stránkách žalovaného vyplývá, že předmět informační systémy je povinný předmět určený pro 5. semestr studia. Z předložené brožury pro rok 2020/2021 navíc vyplývá, že předmět informační systémy je vyučován jak ve druhém, tak ve třetím ročníku, tudíž existuje přechodný režim.
10. Pokud žalovaný tvrdil, že studijní plán nemůže přizpůsobovat jedincům, a to vzhledem k jejich vysokému počtu, žalobce s tímto nesouhlasil a vyjádřil názor, že právní stát stojí mimo jiné také na individualizovaném přístupu správních orgánů při aplikaci příslušné normativní úpravy.
11. K argumentu, že se snaží vyhnout jedné ze svých studijních povinností, žalobce uvedl, že úspěch v tomto řízení by vedl k plnění předmětu informační systémy v pátém, nikoli ve třetím semestru, nedošlo by však k situaci, ve které by předmět informační systémy nemusel splnit.
12. Žalobce navrhl, aby v případě jeho neúspěchu nebyla žalovanému přiznána náhrada nákladů řízení, neboť bylo rozhodováno v oblasti studijní agendy a podle nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 10. 2008, sp. zn. I. ÚS 2929/07, se nejednalo o činnost nad rámec běžné činnosti žalovaného.
13. Žalobce podáním ze dne 7. 4. 2021 vzal žalobu částečně zpět v rozsahu požadavku na obnovení stavu před zásahem, neboť předmět informační systémy úspěšně absolvoval.

IV. Duplika žalovaného

14. Žalovaný znovu odkázal na čl. 12 odst. 8 studijního řádu, s tím, že po celou dobu byla žalobci tato právní úprava známa a nemohlo se jednat o pravou retroaktivitu, jak žalobce tvrdil. Současně ani nedošlo k tomu, že by byly na žalobce kladeny další požadavky, na které v době přerušení studia nemohl ani pomyslet. Studijní programy vyučované na vysokých školách mají časově omezenou akreditaci, přičemž před jejím uplynutím je nutné ji obnovit, což může vést k akreditování studijního programu v jiné podobě podle § 83 odst. 2 písm. b) zákona o vysokých školách. Žalovaný není schopen zajistit studium

Shodu s prvopisem potvrzuje:

programu ve stejné akreditaci, zvláště pokud je umožněno studium přerušit a nelze dopředu zjistit, kolik studentů bude ve studiu skutečně pokračovat.

15. Žalovaný poukázal na kogentní úpravu rozhodování vysoké školy jakožto správního orgánu o právech a povinnostech studentů v § 50 a § 68 zákona o vysokých školách. Stanovení studijního programu nespadá pod tyto případy, ani není ukládán v rámci správního řízení podle správního řádu, z čehož vyplývá, že žalovaný nebyl v postavení správního orgánu, není pasivně legitimován a z tohoto důvodu by měla být žaloba zamítnuta.
16. K návrhu na nepřiznání náhrady nákladů řízení žalovanému se žalovaný odkázal na čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod ve spojení s nálezem Ústavního soudu ze dne 5. 6. 1996, č.j. II. ÚS 98/95, podle kterého má každý právo na právní pomoc v řízení před soudem. Žalovaný není ani státním orgánem, ani orgánem veřejné moci, proto není aplikace nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 10. 2008, sp. zn. I. ÚS 2929/07, příhodná. Obsahem běžné úřední činnosti žalovaného není ani vedení soudních sporů. Nepřiznáním náhrady nákladů řízení by došlo ke zjevnému odepření spravedlnosti.

V. Ústní jednání

17. Při jednání dne 30. 8. 2021 žalobce i žalovaný setrvali na svých procesních stanoviscích a stručně shrnuli svou argumentaci. Žalobce poukázal na nesprávnost tvrzení žalovaného, že není správním orgánem. Žalovaný k tomu opáčil, že v určitých situacích vystupuje jako orgán veřejné moci, k čemuž odkázal na § 68 zákona o vysokých školách, v daném případě (studijní plán) tomu tak ovšem není. Žalovaný dodal, že i kdyby se jednalo o retroaktivitu, byla by ku prospěchu žalobce.
18. Soud zamítl všechny důkazní návrhy žalobce, neboť některé důkazy (rozhodnutí o přerušení studia, studijní řád) jsou součástí správního spisu a další (printscreensy ze studijního informačního systému, e-mailová komunikace se studijním oddělením, printscreen studijního plánu) shledal nadbytečnými, jelikož správní spis obsahuje veškeré relevantní podklady pro rozhodnutí soudu a skutkový stav je nesporný.

VI. Posouzení žaloby soudem

19. Podle § 87 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumal zásah na základě skutkového stavu, který zde byl v době zásahu. Soud vzal za zjištěný skutkový stav tak, jak jej v žalobě popsal žalobce, neboť žalovaný proti tomu ničeho nenamítal.
20. Soud úvodem konstatuje, že žaloba byla původně koncipována jako negatorní (zápůřčí), tj. proti trvajícimu zásahu. Žalobce následně dne 7. 4. 2021 sdělil, že na negatorním petitu již netrvá a domáhá se pouze deklarace nezákonnosti zásahu. Soud vzal tuto skutečnost na vědomí, a jelikož se v zásadě jednalo o eventuální petit (žalobce se domáhal jak určení nezákonnosti zásahu, tak nařízení, aby byl obnoven stav před zásahem), přičemž část petitu se během řízení stala pro žalobce bezpředmětnou, nerozhodoval samostatně o částečném zastavení řízení pro zpětvzetí části žaloby.
21. Žaloba není důvodná.
22. Předně se soud zabýval námitkou žalovaného, podle které není pasivně legitimován, neboť skutečnosti, na základě kterých se žalovaný ocitá v postavení správního orgánu, jsou

Shodu s prvopisem potvrzuje:

kogentně definovány v § 50 a § 68 zákona o vysokých školách, přičemž předmět tohoto řízení nespadá ani pod jednu z definic.

23. Podle § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s. *soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen "správní orgán")*. Citované ustanovení tedy jednak zavádí jeden z žalobních typů (žalobu proti rozhodnutí správního orgánu), jednak zavádí legislativní zkratku „správní orgán“, a to mj. i pro účely žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu [viz písm. c) téhož odstavce]. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2008, č.j. 4 Ans 9/2007 – 197, *„[r]ozsah přezkumné pravomoci soudů ve správním soudnictví vymezuje na zákonné úrovni soudní řád správní, konkrétně ustanovení § 4 ve spojení s § 2 s. ř. s. Zákonná definice obsahuje tři prvky. Za prvé, jedná se o orgán moci výkonné či jiný z typu orgánů v definici uvedených. Za druhé, tento orgán rozhoduje o právech a povinnostech fyzických a právnických osob. Za třetí, toto rozhodování se děje v oblasti veřejné správy.“*
24. Žalovaný je veřejnou vysokou školou uvedenou v příloze č. 1 zákona o vysokých školách. V souladu s § 122 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, se jedná o právnickou osobu. První podmínka je splněna.
25. Podle § 2 s.ř.s. soudy ve správním soudnictví poskytují ochranu veřejným subjektivním právům fyzických osob. V tomto případě je zde subjektivní veřejné právo žalobce na vzdělání, založené již v čl. 33 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), kterého se podle čl. 41 odst. 1 Listiny lze domáhat pouze v mezích zákonů, která tato ustanovení provádějí, v tomto případě zejména v mezích zákona o vysokých školách. Druhá podmínka je splněna.
26. Z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2015, č.j. Nad 288/2014 – 58 vyplývá, že *„[p]ojem správního orgánu je pro účely určení pravomoci a příslušnosti soudů ve správním soudnictví nutno vnímat především v rovině kompetenční – správní orgánem v tomto smyslu, tedy mimo jiné i ve smyslu § 7 odst. 2 s. ř. s., jenž stanoví pravidla pro určení místní příslušnosti správních soudů, je svazek kompetencí určitého typu“*. Podle téhož rozsudku je klíčovým kritériem posouzení, zda se jedná o správní orgán, kterému byly zákonem svěřeny určité veřejnoprávní kompetence (rozhodovat nebo jinak působit), které není oprávněn dále přenést na jinou vnitřní strukturu, složku, případně osoby. Studijní programy musí být akreditovány v souladu s § 78 odst. 1 zákona o vysokých školách. Podle § 78 odst. 5 zákona o vysokých školách se akreditace udělí vysoké škole, která splňuje standardy pro akreditaci podle § 78a odst. 2 písm. b) zákona o vysokých školách. Mezi tyto standardy patří mimo jiné i požadavky na zajištění kvality vzdělávání a hodnocení kvality vzdělávací činnosti vysoké školy. Na základě těchto ustanovení lze dovodit, že existuje určený okruh kompetencí svěřený zákonem žalovanému, týkající se uskutečňování studia spolu se zajištěním jeho kvality a kontroly výuky v akreditovaném studijním programu Ekonomika a management. Je zároveň bezpochybné, že kompetence jsou uděleny ve sféře veřejnoprávní, neboť žalovaný vůči studentům vystupuje ve vrchnostenském postavení a svým jednáním je schopen určit jejich práva a povinnosti bez ohledu na jejich projevenou vůli. To platí právě i pro případ žalobou definovaného zásahu, a nikoli jen pro rozhodnutí žalovaného dle § 68 zákona o vysokých školách. Nakonec i podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

2009, č.j. 9 As 1/2009 – 141, je „*veřejná vysoká škola, (...), vykonavatelem veřejné správy, která na něho byla přenesena právě prostřednictvím akreditace daného studijního programu a registrace vnitřních předpisů, včetně studijního a zkušebního řádu*“. Třetí podmínka je splněna.

27. Lze uzavřít, že žalovaný byl při úpravě rozvrhu žalobce v postavení správního orgánu, neboť se jedná o právnickou osobu, která svými zákonem svěřenými kompetencemi působila ve veřejnoprávní sféře na veřejné subjektivní právo žalobce. Soud pro úplnost dodává, že v případě žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu je procesní pasivní legitimace žalovaného dána tvrzením žalobce (dle § 83 část věty před středníkem s.ř.s. *žalovaný je správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah*).
28. K podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením podle § 82 a násl. s.ř.s. je žalobce aktivně věcně legitimován za splnění následujících předpokladů: (1) Žalobce musí být přímo (2) zkrácen na svých právech (3) nezákonným (4) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, který není rozhodnutím (5) a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti žalobci přímo zasaženo. Tyto podmínky obdobným způsobem definoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 3. 2005, č.j. 2 Aps 1/2005 – 65.
29. Podle § 54 odst. 1 zákona o vysokých školách může být studium ve studijním programu za podmínek stanovených studijním a zkušebním řádem i opakovaně přerušeno. Studijní a zkušební řád stanoví nejdelší celkovou dobu přerušení studia.
30. Podle § 54 odst. 4 věta druhá zákona o vysokých školách uplynutím doby, na kterou bylo studium přerušeno, vzniká osobě právo na opětovný zápis do studia.
31. Podle § 63 odst. 1 zákona o vysokých školách vyplývají studijní povinnosti studenta ze studijního programu a studijního a zkušebního řádu.
32. Od 30. 9. 2019, tedy v době před přerušением studia, byl účinný studijní řád ve znění, ve kterém byl dne 2. 7. 2019 registrován u Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy pod č.j. MSMT-22392/2019-1. Podle čl. 12 odst. 8 studijního řádu při nástupu do studia po přerušení pokračuje student ve studiu podle aktuálního studijního plánu; děkan může rozhodnout o případném doplnění dalších, zejména vyrovnávacích předmětů.
33. Zásadním pro posouzení případného použití pravé nebo nepravé retroaktivity je určení skutečnosti, na základě které došlo k odstranění zápisu předmětu ekonomika agrárního sektoru a k zápisu předmětu informační systémy. Žalobce původně studoval ve studijním programu účinném pro akademický rok 2018/2019 a následující. Během přerušení studia byl tento studijní program nahrazen studijním programem 2020/2021, podle kterého byl předmět informační systémy zařazen do třetího semestru, tedy aktuálního semestru, ve kterém žalobce pokračoval ve studiu po přerušení. Žalobce se mylně domnívá, že k zásahu do jeho práv došlo z důvodu změny/nahrazení studijního plánu, protože právní rámec změny žalobcova rozvrhu je dán čl. 12 odst. 8 studijního řádu; studijní plán pouze určuje, k jakým konkrétním změnám rozvrhu dojde. Toto ustanovení studijního řádu přitom měněno nebylo a platilo jak před přerušением, tak po skončení přerušení studia žalobce. Žalobce tudíž zápisem do druhého ročníku a zápisem předmětů do rozvrhu před přerušением studia nenabyl nezvratné právo absolvovat již zapsané předměty, neboť vnitřní předpis žalovaného očekávatelným a předem daným způsobem upravoval možnost změny studijního plánu v případě přerušení studia. Soud se proto domnívá, že se nemůže jednat o

Shodu s prvopisem potvrzuje:

pravou retroaktivitu (změnu již nabytých práv), nanejvýš se může jednat o retroaktivitu nepravou (v okamžiku skončení přerušení studia se na žalobce aplikoval aktuální studijní program).

34. Nadto podle nálezu Ústavního soudu, kterého se žalobce dovolával, je „*kritériem přípustnosti výjimek z principu zákazu pravé retroaktivity legislativní zásada "ochrany oprávněné důvěry ve stálost právního řádu"*. (A. Procházka, *Základy práva intertemporálního*, Brno 1928, s. 111) *O oprávněné důvěře nelze uvažovat za předpokladu, když právní subjekt s retroaktivní regulací musí, resp. musel počítat*“. I pokud by se tedy jednalo o pravou retroaktivitu (kdy by žalobce určité právo skutečně nabyt a následně pozbyl, aniž by se tak stalo z vůle žalobce), nelze tvrdit, že žalobce měl oprávněnou důvěru ve stálost „právního řádu“, v tomto případě studijního programu, když z čl. 12 odst. 8 studijního řádu vyplývalo, že jeho studium bude po ukončení přerušení pokračovat podle aktuálního studijního programu, což s sebou zjevně přináší i studium předmětů vyučovaných právě v rámci aktuálního studijního programu.
35. Je nezbytné poznamenat, že žalobce by ve studijním programu 2018/2019 musel absolvovat totožný předmět informační systémy v pátém semestru studia, tedy o jeden ročník později. V souvislosti s tímto nelze dát za pravdu žalobci, že by na něj žalovaný kladl nové požadavky, které žalobce nemohl předem očekávat.
36. Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že použití nepravé retroaktivity tím, že došlo ke změně studijních povinností, bylo legitimní, neboť zde byl zájem žalovaného na poskytování studia podle akreditovaného studijního programu, který převážil nad individuálním zájmem žalobce spočívajícím ve studiu předmětů podle studijního programu ve staré akreditaci.
37. Určení, zda došlo k výběru nejpriznivější a nejméně zatěžující možnosti ve smyslu § 4 odst. 1 správního řádu, není potřeba, neboť žalovaný postupoval v souladu s čl. 12 odst. 8 studijního řádu a stanovil žalobci studijní povinnosti vyplývající ze studijního programu podle § 63 odst. 1 zákona o vysokých školách.
38. Žalovaný nabízí možnost individuálního studijního plánu, ve kterém je schopen jednotlivcům přizpůsobit některé aspekty studia tak, aby nebyli studenti ve výjimečných situacích zbytečně při studiu znevýhodněni. Tento individuální přístup však nelze dále rozšiřovat i na situaci žalobce, neboť k zásahu došlo na základě výše uvedených skutečností, jejichž účinky platí pro všechny studenty bez rozdílu.
39. Žalobce v žalobě zmínil odstranění zápisu předmětu ekonomika agrárního sektoru, avšak v petitu se domáhal pouze určení, že zásah spočívající v zápisu předmětu informační systémy byl nezákonný. Soud pro úplnost výše uvedenou argumentaci aplikoval i na posouzení odstranění zápisu předmětu ekonomika agrárního sektoru a došel ke shodnému závěru, že takový postup by nepředstavoval nezákonný zásah.
40. Soud dává za pravdu žalobci, že předmět informační systémy je podle studijního programu 2020/2021 vyučován jak ve třetím, tak v pátém semestru. Jedná se však zjevně o přechodný režim pro studenty, kteří začali své studium v akademickém roce 2019/2020. Tato skutečnost není pro žalobce relevantní, neboť ten pokračoval ve studiu druhého ročníku podle studijního programu 2020/2021. Pokud žalobce tvrdil, že se se studijním plánem nemohl seznámit, neboť není na webu žalovaného (resp. žalobce na základě nedatovaného printscreenu tvrdil, že na webu byly vyvěšeny jiné údaje – studijní předměty), pak soud

Shodu s prvopisem potvrzuje:

podotýká, že žalobce jakožto student žalovaného musí plnit povinnosti vyplývající z aktuálního a platného studijního programu (§ 63 odst. 1 zákona o vysokých školách), s nímž je povinen se seznámit (viz zásada, že neznalost zákona neomlouvá – v tomto případě se sice jedná o vnitřní předpis, který je však na základě zákonného odkazu pro žalobce závazný). Žalobce si mohl zakoupit příslušnou brožuru, či mohl učinit dotaz na studijní oddělení (a soud důvodně předpokládá, že by tato brožura měla být studentům k dispozici k nahlédnutí, a to zdarma). Případná nekonzistentnost údajů v brožuře a na webu by nemohla vést ke vzniku legitimního očekávání žalobce, závazné by byly výhradně údaje v brožuře.

VII. Závěr

41. Z výše uvedených důvodů soud neshledal zásah, spočívající v zapsání předmětu informační systémy po ukončení přerušení studia žalobce a jeho pokračování podle aktuálního studijního programu, nezákonným a žalobu pro nedůvodnost zamítl podle § 87 odst. 3 s.ř.s.
42. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
43. Soud se přitom ztotožnil s názorem žalobce, který odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 10. 2008, sp. zn. I. ÚS 2929/07. Veřejná vysoká škola sice není ústředním orgánem státní správy (zmíněný nálezy Ústavního soudu řešil náhradu nákladů ve vztahu k Ministerstvu financí), jak ovšem uvedl soud výše v části zabývající se pasivní legitimací, žalovaný je nepochybně správním orgánem. Dále soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2016, č.j. 5 As 140/2015-41, ve kterém Nejvyšší správní soud za náklady důvodně vynaložené k dosažení úspěchu ve věci žalované veřejné vysoké školy nepovažoval náklady na její právní zastoupení advokátem, neboť z průběhu řízení a ze správního spisu bylo zjevné, že žalovaná byla personálně i materiálně vybavena k tomu, aby byla schopna samostatně vystupovat v řízení před soudem v pozici správního orgánu. Tento rozsudek se zabýval žalobou proti rozhodnutí rektora univerzity podle § 68 odst. 4 zákona o vysokých školách, přičemž dle názoru soudu plně dopadá i na projednávanou věc. Není totiž podstatné, zda se jednalo o rozhodnutí, či zásah, rozhodné je to, že daná činnost či úkon bezprostředně souvisela se studiem, jeho organizací a právy studentů. Taková činnost je přitom běžnou úřední činností žalovaného a žalovaný nad rámec toho, že povšechně odkázal na to, že každý má právo na právní pomoc, netvrdil žádné zásadní okolnosti (nedostatečné personální a materiální vybavení, popř. jiné), které by měly odůvodnit přiznání náhrady nákladů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

Shodu s prvopisem potvrzuje:

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. srpna 2021

Mgr. Milan Tauber, v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: